

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **8 listopada 2012 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Mirosław Szwagierczak
	Sędziowie:	SSA Barbara Gonera SSA Roman Skrzypek (spr.)
	Protokolant	st.sekr.sądowy Anna Budzińska

po rozpoznaniu w dniu **25 października 2012 r.**

na rozprawie rozpoznał sprawę z odwołań: **Rzecznika Dyscyplinarnego Urzędu Kontroli Skarbowej w R., Szefa Służby Cywilnej** oraz interwenienta ubocznego **Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w R.**

przeciwko obwinionemu **L. S.**

od orzeczenia **Wyższej Komisji Dyscyplinarnej Służby Cywilnej**

z dnia 18 kwietnia 2012 r. sygn. akt DSC-3602-30(2)-2011

I. z m i e n i a częściowo zaskarżone orzeczenie Wyższej Komisji Dyscyplinarnej Służby Cywilnej z 18 kwietnia 2012 r., jak również zmienia częściowo poprzedzające go orzeczenie Komisji Dyscyplinarnej Urzędu Kontroli Skarbowej w R. z 28 czerwca 2011 r., w ten sposób, że za zarzucane obwinionemu czyny opisane w pkt I i II tych orzeczeń wymierza L. S. karę upomnienia,

II. o d d a l a dalej idące odwołania Rzecznika Dyscyplinarnego Urzędu Kontroli Skarbowej w R. oraz interwenienta ubocznego Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w R.,

III. o d d a l a odwołanie Szefa Służby Cywilnej.

Sygn. akt III APo 7/12

UZASADNIENIE

wyroku z 8 listopada 2012 r.

Komisja Dyscyplinarna Urzędu Kontroli Skarbowej w R. orzeczeniem z 28.06.2011 r. orzekając w sprawie L. S. obwinionego o to, że:

I. w dniu 29.11.2009 r. w gabinecie Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w R. C. K. zachowywał się w sposób niewłaściwy używając wobec Dyrektora następujących stwierdzeń „nie pomogą Panu znajomości i układy”, „założę

Panu sprawę karną jeśli Pan nie udzieli mi wyjaśnień," jutro idę do Prokuratury Okręgowej i spotkamy się w Prokuraturze", „wiem o Panu wszystko", „Pan mi nie udzieli wyjaśnień to ja założę Panu sprawę karną", przez co naruszył obowiązek godnego zachowania się spoczywający na członku korpusu służby cywilnej określony w art. 76 ust.1 pkt 7 ustawy z dnia 21 listopada 2008r. o służbie cywilnej (Dz. U. Nr 227 poz. 1505 z późn. zm.)

II. w dniu 9.12.2010 r. będąc podpisanym na liście obecności w pracy, opuścił stanowisko pracy na okres około1 godziny nie usprawiedliwiając swojej nieobecności oraz próbując wykazać niezgodną ze stanem faktycznym, przyczynę nieobecności przez co naruszył obowiązek rzetelnego i terminowego wykonywania powierzonych zadań spoczywający na członku korpusu służby cywilnej określony w art. 76 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 21 listopada 2008r. o służbie cywilnej (Dz. U. Nr 227 poz. 1505 z późn. zm.)

uznała L. S. winnym zarzucanych mu czynów i na podstawie art. 114 ust.2 pkt 2 ustawy o służbie cywilnej wymierzyła mu karę nagany.

Odnośnie zarzutu trzeciego, a dotyczącego tego, że w dniu 24.01.2011 r. będąc podpisanym na liście obecności w pracy opuścił stanowisko pracy na okres od godz. 7,45 do 11,30 przez co naruszył obowiązek rzetelnego i terminowego wykonywania powierzonych zadań spoczywający na członku korpusu służby cywilnej określony w art. 76 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. Nr 227, poz. 1505 z późn. zm.) Komisja Dyscyplinarna UKS w R. uniewinniła L. S. od tego zarzutu.

Uzasadniając swoje rozstrzygnięcie odnośnie dwóch pierwszych zarzutów Komisja Dyscyplinarna I Instancji stwierdziła m. in., że zachowanie obwinionego było niegodne członka korpusu służby cywilnej, zwroty których obwiniony użył wobec swojego przełożonego były obraźliwe i nie mogły być używane w rozmowie z przełożonym.

Komisja oceniła obwinionego jako osobę konfliktową, której brak pokory i szacunku, który nieustannie powołuje się w swych wyjaśnieniach na zdarzenie, do którego doszło między nim a M. U. i K. W., pomimo, że postępowanie w tej sprawie zostało umorzone.

Odnośnie trzeciego zarzucanego obwinionemu czynu opuszczenia stanowiska pracy w dniu 24.01.2011 r. Komisja Dyscyplinarna I instancji stwierdziła , że wyjście z pracy związane było z otrzymaniem przez L. S. wezwania do stawienia się w Komisariacie Policji w R., a skoro obwiniony posiadał stosowne wezwanie i stanął się na to wezwanie przed właściwym organem, to pomimo uchybień w usprawiedliwieniu tego wyjścia, nie mógł ponosić negatywnych konsekwencji, dlatego został uniewinniony od tego czynu.

W wyniku odwołania L. S. od orzeczenia Komisji Dyscyplinarnej I instancji Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służby Cywilnej orzeczeniem z 18.04.2012 r. zmieniła orzeczenie Komisji Dyscyplinarnej UKS w R. i uniewinniła obwinionego od zarzutów wymienionych w pkt I i II, a w pozostałym zakresie zaskarżone orzeczenie utrzymała w mocy.

W ocenie Komisji Dyscyplinarnej II instancji obwiniony nie kierował wobec swojego przełożonego gróźb karalnych, ponieważ za takie nie można uznać informacji o zamiarze udania się do prokuratury w celu złożenia wniosku.

Materiał dowodowy ponadto nie wykazał, aby obwiniony w dniu 29.11.2010 r. w gabinecie dyrektora zachowywał się wobec przełożonego agresywnie lub używał wulgaryzmów.

Z uzasadnienia orzeczenia wynikało również, że Komisja Dyscyplinarna I instancji koncentrowała się nie tylko na zarzucie, tj. zachowaniu obwinionego w gabinecie dyrektora UKS, co na ocenie jego postępowania jako pracownika w ogóle, co mogło wskazywać co najwyżej na napiętą atmosferę jaka panuje między pracownikami w urzędzie, a nie mogło stanowić naruszenia obowiązków członka korpusu służby cywilnej.

Odnośnie drugiego z zarzucanych obwinionemu czynów Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służby Cywilnej powołała się na wyrok Sądu Najwyższego z 4.08.1999 r. sygn. I PKN 126/99 zgodnie z którym pracownik nie narusza w sposób ciężki podstawowych obowiązków pracowniczych, jeżeli po jego stronie występują okoliczności usprawiedliwiające nieobecność w pracy, a dopuszcza się on jedynie uchybień w formalnym usprawiedliwieniu tej nieobecności. Z kolei

zgodnie z Wyrokiem Sądu Najwyższego - Izby Administracyjnej, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 18 sierpnia 1999r., (sygn. II UKN 86/99), dla uznania, że czynność była podjęta w interesie pracodawcy, nie ma znaczenia okoliczność, czy została ona uzgodniona z pracodawcą czy też została podjęta bez jego wiedzy.

Dopiero na skutek interwencji obwinionego w Urzędzie wdrożono procedury antymobbingowe, co wynika z pisma Zakładowej Organizacji Pracowników UKS w R. z dnia 1.06.2011 r. Tak więc opuszczając na około 1 godziny swoje stanowisko pracy L. S. działał w dobrej wierze, w interesie zakładu pracy w którym był zatrudniony, co z kolei wyklucza przypisanie mu winy.

W pozostałym zakresie Wyższa Komisja Dyscyplinarna podzieliła stanowisko Komisji I instancji.

Orzeczenie Wyższej Komisji Dyscyplinarnej Służby Cywilnej zaskarżył w całości Rzecznik Dyscyplinarny UKS w R. zarzucając naruszenie przepisów art. 76 ust. 1 pkt 4 i 7 ustawy z dnia 21 listopada 2008r. o służbie cywilnej, poprzez stwierdzenie, że obwiniony zarzucanych mu czynów nie popełnił i wniósł o jego uchylenie w całości i przekazanie sprawy do Wyższej Komisji Dyscyplinarnej Służby Cywilnej do ponownego rozpoznania.

Odnosnie pierwszego z zarzucanych obwinionemu czynów tj. zachowania L. S. w gabinecie dyrektora UKS, zastraszania przełożonego i nie przyjmowanie do wiadomości, że dyrektor nie jest osobą właściwą do udzielania informacji na temat innego toczącego się postępowania dyscyplinarnego, to pomimo stwierdzenia, że zachowanie to nie stanowiło czynu określonego jako „groźba karalna”, ale nie było obojętne z punktu widzenia dyscypliny pracy i należytego wykonania obowiązków członka korpusu służby cywilnej.

Zachowanie w dniu 29.1.2010 r. nie było zgodne z wzorcem nakreślonym w art. 76 ust. 1 pkt 7 ustawy o służbie cywilnej. Wyzywające zachowanie w gabinecie przełożonego świadczy o naruszeniu przez obwinionego zasady wykonywania pracy z respektem dla reguł współżycia społecznego i kultury osobistej oraz poszanowania godności innych osób.

Rzecznik Dyscyplinarny UKS stwierdził również, że całkowicie chybione jest stanowisko Komisji II instancji odnośnie drugiego z zarzucanych obwinionemu czynów tj. opuszczenia stanowiska pracy w dniu 9.12.2010 r. bez usprawiedliwienia i próby wskazania niezgodnej ze stanem faktycznym przyczyny nieobecności.

Paragraf 33 pkt 3 Regulaminu Pracy w UKS w R. stanowi, że pracownik zamierzający uzyskać zwolnienie od pracy, w tym także na załatwienie ważnych spraw osobistych powinien zwrócić się z wnioskiem odpowiednio uzasadnionym lub udokumentowanym do swojego przełożonego w celu uzyskania jego akceptacji. Udzielenie podległym pracownikom zwolnień z części dnia pracy z umotywowanych przyczyn oraz ustalenie terminu odpracowania nieprzepracowanego czasu pracy należy do kierownika danej komórki organizacyjnej. Ewidencja wyjść i powrotów pracowników z tytułu zwolnień od pracy i spóźnień prowadzona jest przez bezpośredniego przełożonego. Obwiniony opuszczając w dniu 9 grudnia 2010r. stanowisko pracy bez poinformowania i zgody przełożonego, a także bez uwidocznienia wyjścia w stosownej

ewidencji, naruszył obowiązujące przepisy, w wyniku czego dopuścił się deliktu dyscyplinarnego polegającego na naruszeniu obowiązków członka korpusu służby cywilnej określone w art. 76 ust. 1 i 4 ustawy o służbie cywilnej.

Do odwołania Rzecznika Dyscyplinarnego UKS w R. przyłączył się w charakterze interwenienta ubocznego Dyrektor Urzędu Kontroli Skarbowej w R. zarzucając orzeczeniu Wyższej Komisji Dyscyplinarnej:

1. sprzeczność istotnych ustaleń Wyższej Komisji Dyscyplinarnej Służby Cywilnej z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, przez przyjęcie, że zachowanie obwinionego w dniu 29 listopada 2011 r. w gabinecie Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w R. było obojętne z punktu widzenia dyscypliny pracy i obowiązku godnego zachowania się członka korpusu służby cywilnej w służbie oraz poza nią,

2. naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie przez przyjęcie, że obwiniony w dniu 9 grudnia

2010 r. będąc podpisanym na liście obecności i opuszczając stanowisko pracy bez usprawiedliwienia oraz próbując wykazać niezgodną ze stanem faktycznym przyczynę nieobecności - nie naruszył obowiązków członka korpusu służby cywilnej dot. dyscypliny pracy i zasad usprawiedliwiania nieobecności w pracy, określonych art. 76 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. Nr 227, poz. 1505 z późn. zm.) , art. 100 § 2 pkt 1 i 2 kodeksu pracy w związku z art. 9 ustawy o służbie cywilnej, § 33 Regulaminu Pracy Urzędu Kontroli Skarbowej w R. wprowadzonego zarządzeniem Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w R. Nr 37 z dnia 4 grudnia 2007r. oraz przepisów rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 15 maja 1996r. w sprawie sposobu usprawiedliwiania nieobecności w pracy oraz udzielania pracownikom zwolnień od pracy (Dz. U. Nr 60, poz. 281 z późn. zm.).

Interwenant uboczny wniósł:

- o uchylenie w całości orzeczenia Wyższej Komisji Dyscyplinarnej Służby Cywilnej z dnia 18 kwietnia 2012 r., sygn. akt: DSC-3602-30(2)/2012 i przekazanie sprawy do Wyższej Komisji Dyscyplinarnej Służby Cywilnej do ponownego rozpoznania,

ewentualnie:

- o zmianę zaskarżonego orzeczenia Wyższej Komisji Dyscyplinarnej Służby Cywilnej z dnia 18 kwietnia 2012r., Sygn. akt: DSC-3602-30(2)/2012 w ten sposób, aby uznać obwinionego winnym zarzutów opisanych w pkt 1 i 2 orzeczenia Komisji Dyscyplinarnej Urzędu Kontroli Skarbowej w R. z dnia 28 czerwca 2011 r. i wymierzyć obwinionemu L. S. karę nagany za naruszenie obowiązków członka korpusu służby cywilnej określonych w art. 76 ust. 1 pkt 4 i 7 ustawy z dnia 21 listopada 2008r. o służbie cywilnej (Dz. U. nr 227, poz. 1505 z późn. zm.).

Odwołanie od orzeczenia Wyższej Komisji Dyscyplinarnej Służby Cywilnej wniósł również Szef Służby Cywilnej zaskarżając w całości orzeczenie z 18.04.2012 r. zarzucając mu naruszenie przepisów procedury tj. nie zastosowanie § 26 ust. 1 w związku z § 36 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 kwietnia 2009 r. - w sprawie postępowania wyjaśniającego i postępowania dyscyplinarnego w służbie cywilnej (Dz. U. Nr 60, poz. 493) w związku z art. 126 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. Nr 227, poz. 1505 ze zm.) wnosząc o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Wyższej Komisji Dyscyplinarnej Służby Cywilnej do ponownego rozpoznania.

Szef Służby Cywilnej naprowadził, że w przedmiotowej sprawie zostały złożone przez Rzecznika Dyscyplinarnego Urzędu Kontroli Skarbowej w R. trzy odrębne wnioski (dwa z dnia 21 lutego i jeden z dnia 27 kwietnia 2011 r.) do Komisji Dyscyplinarnej dla Członków Korpusu Służby Cywilnej Urzędu Kontroli Skarbowej w R., dotyczące naruszenia obowiązków członka korpusu służby cywilnej przez L. S., urzędnika służby cywilnej. Zarządzeniem z dnia 05 czerwca 2011r. Przewodniczący Komisji Dyscyplinarnej połączył sprawy z trzech wymienionych wniosków rzecznika dyscyplinarnego, które dotyczyły różnych zarzutów do łącznego rozpoznania, uzasadniając powyższe ekonomią procesową oraz faktem, że te trzy sprawy dotyczą tej samej osoby.

Zgodnie z § 26 ust. 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 kwietnia 2009 r. w sprawie postępowania wyjaśniającego i postępowania dyscyplinarnego w służbie cywilnej (Dz. U. Nr 60, poz. 493) jeżeli na podstawie okoliczności, które zostały ujawnione dopiero w toku rozprawy, rzecznik dyscyplinarny zarzucił obwinionemu inny czyn oprócz objętego wnioskiem o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego, komisja dyscyplinarna zawiesza postępowanie, chyba że, za zgodą stron, rozpozna sprawę na tej samej rozprawie, w zakresie rozszerzonym o nowe zarzuty.

W ocenie skarżącego z uwagi na wyżej wskazane uchybienia formalne oraz, że obowiązujące przepisy nie przewidują możliwości połączenia kilku odrębnie złożonych wniosków o ukaranie w jedno postępowanie, Wyższa Komisja Dyscyplinarna winna była uchylić orzeczenie Komisji I instancji i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania,

wskazując, że postępowanie dyscyplinarne powinno obejmować jedynie zarzuty wskazane w pierwszym wniosku o ukaranie.

Poza tym Szef Służby Cywilnej podniósł, że orzeczenie Komisji Dyscyplinarnej Urzędu Kontroli Skarbowej w R. z dnia 28 czerwca 2011 r. nie zostało prawidłowo podpisane przez członków składu orzekającego. Podpisy zostały umieszczone jedynie pod uzasadnieniem orzeczenia, natomiast nie została podpisana sentencja orzeczenia, ograniczono się jedynie do jej parafowania. Zgodnie z § 32 ust. 2 wymienianego rozporządzenia, do orzeczenia dołącza się uzasadnienie faktyczne i prawne. Z kolei ust. 3 omawianego paragrafu stanowi, że orzeczenie wraz z uzasadnieniem podpisują wszyscy członkowie składu orzekającego. Członkowie składu orzekającego w pierwszej instancji powinni byli, tym samym, podpisać zarówno sentencję orzeczenia jak

i uzasadnienie orzeczenia.

Obwiniony L. S. wniósł o oddalenie odwołań podkreślając, że nie są one zasadne.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności należy ustosunkować się do odwołania Szefa Służby Cywilnej jako najdalej idącego, bowiem przedstawione zarzuty zmierzają do wykazania nieważności postępowania przed Komisją Dyscyplinarną I instancji.

Otóż zgodnie z art. 127 § 3 ustawy z 21.11.2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. nr 227, poz. 1505 ze zm.) przy rozpoznaniu odwołania od orzeczeń Wyższej Komisji Dyscyplinarnej stosuje się przepisy kodeksu postępowania cywilnego o apelacji, te zaś w art. 379 kpc enumeratywnie wyliczają przyczyny nieważności, wywołujące skutek w postaci kasacji orzeczenia. Wśród tych przyczyn nie mieszczą się uchybienia podnoszone przez skarżącego w odwołaniu. Jeżeli się do tego weźmie pod uwagę brzmienie § 34 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z 9.04.2009 r. w sprawie postępowania wyjaśniającego i postępowania dyscyplinarnego w służbie cywilnej (Dz. U. Nr 60, poz. 493), który stanowi, że Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służby Cywilnej rozpatruje odwołanie od orzeczenia Komisji Dyscyplinarnej I instancji jedynie w granicach zarzutów podniesionych w odwołaniu, a takie zarzuty, jak połączenie spraw do wspólnego rozpoznania, czy złożenie podpisów pod uzasadnieniem, a tylko parafowanie sentencji orzeczenia, przez członków Komisji I instancji – to tym bardziej odwołanie Szefa Służby Cywilnej jawi się jako całkowicie nieuzasadnione dlatego stosownie do treści art. 385 kpc zostało oddalone (pkt III wyroku).

Odnośnie odwołania Rzecznika Dyscyplinarnego UKS w R. oraz wspierającego go interwenienta ubocznego Dyrektora UKS w R., Sąd Apelacyjny podzielił zawarte w odwołaniach stanowisko, że swoim zachowaniem obwiniony L. S. wypełnił znamiona stawianych mu zarzutów z art. 76 ust. 1 pkt 4 i 7 ustawy o służbie cywilnej.

Bezspornym w sprawie było, że w dniu 29.11.2011 r. w gabinecie Dyrektora UKS w R. doszło do rozmowy, w której obwiniony L. S. domagając się informacji od Dyrektora UKS o postępowaniach dyscyplinarnych toczących się w urzędzie kierował w stosunku do swojego przełożonego wypowiedzi w sposób agresywny, podniesionym tonem, które miały go zastraszyć. Poza tym wypowiedzi te były kierowane w obecności innych pracowników urzędu, którzy tymi wypowiedziami byli zgorzeleni.

Członek korpusu służby cywilnej, a taką osobą jest L. S. obowiązany jest zgodnie z art. 76 ust. 1 pkt 7 ustawy o służbie cywilnej „godnie zachowywać się w służbie oraz poza nią”. Określenie to zostało doprecyzowane w § 14 zarządzenia Nr 70 Prezesa Rady Ministrów z dnia 6 października 2011 r. w sprawie wytycznych w zakresie przestrzegania zasad służby cywilnej oraz w sprawie etyki korpusu służby cywilnej (M.P. Nr 93, poz. 953). przepis ten stanowi między innymi, że zasada godnego zachowania polega w szczególności na:

- wykonywaniu pracy z respektem dla reguł współżycia społecznego i kultury osobistej, poszanowania godności innych osób, w tym podwładnych, kolegów i przełożonych;

- życzliwości wobec ludzi i zapobieganiu powstawaniu konfliktów w pracy, w relacjach z obywatelami oraz współpracownikami.

Mając na uwadze powyższe należało zgodzić się z zarzutami odwołania rzecznika Dyscyplinarnego UKS i popierającego go interwenienta ubocznego Dyrektora UKS, że pracownik służby cywilnej może wyrażać opinie o swoim zakładzie pracy, czy przełożonym, winien to jednak czynić w sposób stosowny. Niedopuszczalne jest wyrażanie dezaprobaty dla kierownika zakładu pracy w sposób agresywny, w obraźliwych słowach. Takie zachowanie stanowi naruszenie obowiązków członka korpusu służby cywilnej i winno skutkować, co najmniej zastosowaniem jednej z kar dyscyplinarnych przewidzianych w/w ustawą o służbie cywilnej.

Taką karą w ocenie Sądu Apelacyjnego jest kara upomnienia określona w art. 114 ust. 1 pkt 1 ustawy o służbie cywilnej.

Również odnośnie drugiego zarzucanego obwinionemu czynu opuszczenia w dniu 9.12.2010 r. stanowiska pracy bez usprawiedliwienia Sąd Apelacyjny nie podzielił stanowiska Wyższej Komisji Dyscyplinarnej Służby Cywilnej.

Otóż zgodnie z przepisami art. 76 ust. 1 i 4 ustawy o służbie cywilnej członek korpusu służby cywilnej jest obowiązany w szczególności: przestrzegać Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i innych przepisów prawa, rzetelnie i bezstronnie, sprawnie i terminowo wykonywać powierzone zadania.

Zasady usprawiedliwiania nieobecności w pracy i udzielanie pracownikom Urzędu kontroli Skarbowej w R. zwolnień od pracy określają przepisy rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 15 maja 1996r. w sprawie sposobu usprawiedliwiania nieobecności w pracy oraz udzielania pracownikom zwolnień od pracy (Dz. U. Nr. 60, poz. 281 z późn . zm.) oraz Regulamin Pracy wprowadzony zarządzeniem Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w R. Nr 37, z dnia 4 grudnia 2009 r.

Zgodnie z zapisem § 8 w/w Regulaminu, do podstawowych obowiązków pracownika należy:

- staranne i sumienne wykonywanie pracy, w pełni wykorzystując czas pracy na wykonywanie czynności wynikających z zakresu obowiązków,
- przestrzeganie ustalonego czasu pracy,
- przestrzeganie regulaminu pracy i ustalonego w zakładzie pracy porządku.

Z § 33 Regulaminu Pracy obowiązującego w UKS R. wynika, że pracownik zamierzający uzyskać zwolnienie od pracy, powinien zwrócić się do swojego bezpośredniego przełożonego ze stosownym wnioskiem, odpowiednio udokumentowanym. Bezpośredni przełożony udziela pracownikowi takiego zwolnienia oraz ustala termin odpracowania niepracowanego czasu pracy. U bezpośredniego przełożonego znajduje się również ewidencja wyjść i powrotów pracowników z tytułu zwolnień od pracy i spóźnień, do której pracownik korzystający ze zwolnienia winien dokonać stosownego wpisu.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy potwierdza, że obwiniony L. S. w dniu 9.12.2010 r. opuścił stanowisko pracy bez

poinformowania o tym fakcie bezpośredniego przełożonego i bez jego zgody. Również po powrocie do pracy pracownik nie dochował obowiązujących zasad w zakresie zwolnień od pracy i usprawiedliwiania nieobecności w pracy.

Przyjmując, że jego zachowaniem co do tego czynu kierowały intencje działania w interesie pozostałych pracowników, należało uznać, że niesubordynacja w stosunku do obowiązujących reguł usprawiedliwiania nieobecności w pracy niewątpliwie wystąpiła, jednakże zdaniem Sądu Apelacyjnego należało ją ocenić w kategoriach upomnienia z art. 114 ust. 1 pkt 1 ustawy o służbie cywilnej.

Mając na uwadze powyższe na podstawie art. 386 § 1 kpc Sąd Apelacyjny orzekł jak w pkt I wyroku.

W związku z wyżej poczynionymi ustaleniami i zapatrywaniami prawnymi odnośnie oceny przypisywanych obwinionemu czynów, Sąd Apelacyjny nie podzielił dalej idącego odwołania Rzecznika Odpowiedzialności Dyscyplinarnej UKS w R. oraz popierającego go stanowiska interwenienta ubocznego Dyrektora UKS w R., aby obwinionemu wymierzyć karę nagany, dlatego w pozostałym zakresie odwołania na podstawie art. 385 kpc zostały oddalone (pkt II wyroku).

(...)

(...)

- (...)

- (...),

- (...)